

To nye Viser.

1. Den danske Piges Hjemve.
2. En smuk Sjærlighedsviser.

V box 24:708

Den danske Pige i Amerika.

Mel. En deilig ung Ridder i Lunden mon gaa.

Jeg vandrer ved Søen i stille Aftenfund,
Og hør til Fuglens Trille i sommergrønne Lund,
Jeg drømmer mig da hjemme i Danmarks Bøgestov,
Og løfter min Stemme til Skaberens Lov.

O Danmrat, o Danmark jeg kommer til dig hen,
Her har jeg ingen Glæde, ei heller nogen Ven;
Danmark stod min Bugge, i Danmark vil jeg dø,
Danmark blev mig nedlagt det første Christensfø.

Naar atter jeg stuer den hjemlige Kyst,
Naar atter jeg hører min Moders kjære Nøst,
Den Stund vil jeg velsigne, thi da jeg skatte kan
Den skønne Plet jeg kalder med Fryd mit Fædreland.

O Danmark, du lille, du skønne Land i Nord,
Jeg var dig her som Moder paa denne Verdens Jord,
Du lokker og da drager mig bort fra fremmed Land,
O Salighed paany at gjenne den danske Strand.

(Forsat af en ung Pige, der tjener i New-York).

En smuk Kjærlighedsvisse.

Mel. Naar Tiden kommer maa man vandre.

En Foraarsaften blid og rolig,
Da Maanen skinned' bleg og mat,
Jeg sjernede mig fra min Bolig,
Løb over Stok og Sten og Krat;
Til Skoven styred jeg min Gang,
Der høretes Sus og Væffens Klang.

I Skoven ellers var der stille;
Ei Fugl sin Stemme høre lod,
I lune Rede den nu hvilte
Bag Træets gamle Stamme god.
Fra Krat sig Hæven listet frem,
Og lumsted efter Nov han hen.

I dette dødningsstille Ene
Paa trange Sti jeg vandred' frem,
Min Tanke fæstet var alene
Paa min Veninde huld og skøn.
„Al gid jeg snart maa møde dig!“
Det var min Tanke idelig.

Saalænge ind i Skoven vilde
Jeg drog, hvorlanat det ved jeg ei.
Jeg syntes se de Dine milde,
Jeg skulde møde paa min Bei,
En Sang om min Veninde fro
Jeg sang, saa Skoven ad mig lo.

Medens jeg sang, saa fik jeg høre
Bag fjerne Bust en Stemme klar;
Hver Draabe Blod i mig sig rørte,
Jeg aned' strax det Hanna var.
En Elstovsang fortryllende
Hun nynnede om sin Kjæreste.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40
0
mm
10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40
0
Dg at, hvor smukt det var at høre
En Sang i denne norske Nat!
Saa melankolst de Toner løde,
Hvis Gjenlyd over fjerne Krat
I Fjeldet ved Olympens Hjem
Nu følged' over Skoven hen.

Som Nordenvind jeg hurtigt svang mig
Igjennem Krat ad Stien hen;
Ved klare Na mit Fjed blev standset
Af min Veninde huld og skjøn.
Hun sa': „God Aften, er du der;
Men sig mig da, hvad vil du her?"

„I Elstovs Grind er jeg draget
Hen fra mit Hjem i Skoven ud;
Hvad agter jeg Ulokker, Plager,
Naar blot jeg finde kan min Brud.
O elste Hanna! Gud det ved,
Jeg elsker dig i Eviighed.“

Nu Haand i Haand vi vandred' trolig
Gjennem den dybe, stille Skov,
Mens al Naturen hvilte rolig,
Selv Bjørnen nu i Hulen sov.
Dg Maanen med sin Fattel bleg
Sag ned bag Horizonten sneg.

Vi talte glad om Fremtidsdage,
Saa sjeleglad vi begge var.
Jeg saa i hendes Blikke klare
Alt Kjærlighed til mig hun bar;
Igien jeg hende elsted ømt,
Om hende ofte jeg har drømt.

Den Aften mindes vil jeg længe,
Saalænge Hjertet i mig slaar.
I Manden ser jeg Rosenbegnet,
Hvorunder traurig Banken staar,
Paa den min Hanna og jeg sad
Saa mangen Gang og elste glad.

Liljehøjs hos G. B. Strøm.

[Kra] u. 9.